

[Pinstrup.]

Henrik Andersen hævder, at han ved dette Møde havde med sig Sagfører Rolff-Petersen, hvem han betegner som Statens Sagfører — jeg ved ikke rigtig, hvordan det forholder sig dermed. Jeg har personlig skrevet til Sagfører Rolff-Petersen, som jeg ved er en anset Mand derovre, for at prøve, om dette kunde bekræftes, og jeg har modtaget følgende Brev, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne vil citere:

„Aalborg, den 18. Oktober 1928.

Hr. Folketingsmand P. P. Pinstrup,
Rigsdagen.

I Besiddelse af Deres Skrivelse af 17. ds. angaaende Statshusmand Henrik Andersen, Mellemholm, skal jeg oplyse, at det er rigtigt, at Henrik Andersen og jeg paa Overretssagfører Hasselbalchs Kontor i Aalborg overfor Sagfører Pontoppidan Nielsen, Murermester Jørgensen, Frejlev, og Tømrermester Sørensen, hvis Bopæl jeg ikke kender, har protesteret mod, at Laanene udbetaltes til Haandværkerne, idet Henrik Andersen gjorde gældende, at Bygningerne var meget mangelfulde.

At Husmandsbrugskommissionen for Aalborg Amt og Statens tilsynsførende Arkitekt, Arkitekt Hejlesen, Vraa, har godkendt Bygningerne, forekommer mig ret uforsvarligt, navnlig synes jeg, at det er ubegribeligt, at Arkitekt Hejlesen, der dog maa forudsættes at være bygningskyndig, kan gaa med til Godkendelsen.

Som det maaske er Dem bekendt, er Ejendommen solgt ved Tvangsauktion. Efter Anmodning af Husmandsbrugskommissionen indgav vi Begæring om Tvangsauktion, dels paa Grund af Restance paa Statslaanet pr. 11. Juni 1928 og dels — og navnlig — paa Grund af, at Henrik Andersen ikke havde foraarsbehandlet og tilsaaet Ejendommen.

Det er sikkert rigtigt, at det skyldes Forsømmelse fra den tidligere Formand for Husmandsbrugskommissionen, at Andersens Statslaan ikke udbetaltes efter de for 1926—27 gældende Satser.

Ærbødigst

Rolff-Petersen.“

Det er i Virkeligheden en meget trist Historie, der her foreligger; de to Familier er ruinerede, der staaar to slet byggede Huse, og Markerne er daarligt eller slet ikke drevet. Disse dyre Huse vil, hvad der er ganske urimeligt, kræve store Bekostninger for overhovedet at kunne bruges, medens de burde kunne staa i 30—50 Aar uden Udgifter udover den almindelige Vedligeholdelse. Naar Staten ved sin Repræsentants Optræden, ved forkert Vejledning, har berøvet de to Mænd ca. 2 000 Kr. hver, har unddraget dem enhver Bistand, trods Husmændenes Protest har udbetalt store Beløb til Opførelse af Huse, der havde store Mangler, bør Staten, mener jeg, paa en eller anden Maade holde disse Mænd skadesløse.

Jeg har fremdraget dette Forhold for at afværge, at Sløseri skal fæstne sig ved Administrationen af denne Lov. Jeg maa kræve, at det paases, at der bygges solide Huse — det er jo i Almindelighed dyre Huse —, og at der ikke betales fuld Pris for usolide Huse, men at der fradrages rigeligt — thi det er jo det eneste, der respekteres af den Slags Haandværkere, der spekulerer i Opførelsen af saadanne Stats-huse —, og at Pengene saa ikke udbetales, som i dette Tilfælde, mod Husmandens Protest, da det jo dog er ham, der skal forrente og betale de for Bygningen saa slet udgivne Penge. Jeg henstiller til de mange Autoriteter, og da særlig til Landbrugsministeriet, maaske ogsaa til Finansministeriet, der har med denne Sag at gøre, at gøre den til Genstand for en Undersøgelse, og hvis det bekræfter sig, at der ved Statens Repræsentant er gjort disse Mænd Uret og tilføjet dem Tab, at de saa faar Erstatning under en eller anden Form. Jeg skønner, at det vilde være det bedste, om de blev hjulpet til at blive ved Husene, ved at de fik til Hjælp en tiltrængt betydelig Reparation af disse, og at Henrik Andersen bør have Huset til den Værdi, det har nu med Jorden i udyrket Tilstand. Jeg mener, at Staten i dette Forhold bør være en reel Part at have med at gøre, og at Staten maa bøde for sine lovlige Repræsentants Fejl, naar saadanne viser sig at foreligge, og jeg finder, at det bør ske i det af mig her fremdragne Tilfælde.

Jeg har ogsaa fremdraget det for at